

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМ ДЕСЯТНИКА

Радість покаяння

Гріх—це старовинна хвороба, яка прийшла з часів Адама. Коли Адам запитав у Бога, чому люди мають каятися, Бог відповів Адаму: “Ось, я простив тобі твою провину в Саду Еденському” і заповідав Адаму та всім батькам на землі навчати своїх дітей, що всі люди повсюди мають каятися, бо інакше вони не зможуть успадкувати царство Бога (Мойсей 6:53–57).

Покаяння відновлює нашого внутрішнього чоловіка, а відпущення гріха приносить дух миру і радості. Покаяння це щоденна робота, яка змінює якість нашого життя. Якщо людина не кається, це не приносить радості, але приходять сум, нещастя, страждання і, зрештою, смерть (див. УЗ 15–20).

Люди, які не каються, завжди незадоволені своїм життям і завжди мають проблеми з рештою світу, оскільки вони хочуть усе одразу і негайно, чого, в дійсності, отримати неможливо.

Давайте не будемо відкладати наше покаяння і приступимо до нього прямо зараз, щоб нас було врятовано від вічного знищення (див. 3 Нефій 4:33). І, зрештою, як нам підготуватися до зустрічі з Богом, якщо не через покаяння? І якщо це досягається через покаяння, тоді нашими діями ми маємо

принести плоди покаяння (див. Алма 34:32–35). Коли ми відкладаємо день нашого покаяння, приходять ніч темряви, в якій жодного діяння не можна буде вчинити. Потім уявіть, що настало Друге пришествя Христа і ми не зможемо сказати: “Господи, будь ласка, повернися назад, прийди трохи пізніше, оскільки я ще не готовий”. Потяг нашого життя рухається настільки швидко, що наші валізи мають бути завжди наготові, щоб ми могли встигнути на наш вічний потяг.

Пам’ятаю, як кілька років тому мій батько розповів історію про свого колегу. Повертаючись із театральних гастролей, його друг Онік, у приступі раптового гніву підхопився зі свого сидіння, словесно образив усіх членів трупи і сказав водієві: “Зупиніть машину! Я вийду!” Актори були вражені і вирішили звернутися до директора театру. Коли вони розповіли про поведінку Оніка, директор вирішив звільнити його і сказав, що оголошення про його звільнення з’явиться на дошці об’яв наступного ранку. Але Онік прийшов наступного ранку ще раніше і сам подав покаянню заяву про звільнення. Читаючи листа, трупа і директор відчували співчуття і повагу до Оніка, оскільки він не бажав

*Старійшина
Ареїк Мінасян*

відкладати свого покаяння.

Якими б не були наші випробування, нам слід взяти на себе відповідальність і не виправдовувати себе і не приховувати наші помилки. Але, якщо ми все ж оберемо цей шлях, ми маємо пам’ятати, що наші помилки будуть повторюватись, заважаючи нашому зростанню. Чесні люди ніколи не захищають свої несправедливі справи. Як сказав апостол Павло в 1 Коринтянам

11:31–32: “...коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б ... світом”.

Вмовляючи свого сина Коріантона, Алма сказав: “О сину мій, я бажаю, щоб ти більше не заперечував справедливості Бога. Не намагайся виправдовувати себе анітрохи через свої гріхи” (Алма 42:30).

Покаяння—це перш за все зміна серця, потім це зміна способу мислення і, зрештою, зміна поведінки. Сини Алми та Мосії були найенергійнішими переслідувачами Церкви Бога, але після їхнього покаяння якість їхнього життя змінилася, їхні серця і спосіб їхнього мислення змінилися. Зрештою, вони стали найпотужнішим знаряддям в руках Бога для спасіння і навернення великої кількості людей, включаючи Ламанійців, які мали неконтрольовану поведінку. Вони стали спасителями людей. Бог продовжив термін життя людей, щоб вони могли виправити свої помилки. Давайте

покаємося, доки ми в плоті (див. 2 Нефій 2:21).

Коли ми каємося, ми маємо також пробачати гріхи інших, оскільки в іншому випадку на нас лежатиме гріх непростення (див. 3 Нефій 13:14–15). Ми маємо каятися щодня, оскільки це щоденний процес. Ми маємо аналізувати дії, слова і думки дня. Якщо ми будемо так робити, то зможемо уникнути будь-якої маленької помилки, оскільки Господь сказав нам: “Я, Господь, не можу дивитися на гріх з найменшою мірою допущення” (УЗ 1:31–33). “Проте, того, хто кається й

виконує заповіді Господа, буде прощено; А той, хто не кається, від того буде забрано навіть те світло, яке він отримав”. Якщо у нас не буде світла або знання Бога, ми залишатимемося в темряві і не будемо просуватися вперед. “Людина не може бути спасенною у невігластві” (УЗ 131:6).

Ми знаємо, що зцілення приходить через покаяння. На жаль, багато людей пропонують свій рецепт—легкий шлях—і він може вести у глухий кут. Для людей, які не каються, життя здається вічним, вони вважають, що вони праві,

а інші неправі, оскільки вони не знають Бога і не каються. Стосунки між людьми і Богом врегульовуються покаєнням.

Бог послав нас сюди не для того, щоб ми блукали порожнім світом без мети. Ми тут для того, щоб пам'ятати Його, каятися, виконувати Його заповіді, служити і витерпіти до кінця. Це має бути нашою культурою, нашою поведінкою, стилем нашого життя і просто нашим життям. Давайте насолоджуватися радістю покаєння, яке приносить прощення і зцілення в Христі (див. 3 Нефій 9:13). ■

НОВИНИ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Запитання, поставлені до Бога

Старійшина Девід Ловетт, Російська Московська Західна місія

Рулон білого паперу... надихнув місіонерів на проведення унікального заходу.

На конференції сестер у Московській Західній місії сестра Еріел Кіанфлон і сестра Уїнн Тагарт, які брали участь у якомусь заході, робили записи на папері, яким було застелено столи. Потім вони попросили дозволу взяти залишки рулону з собою в Нижній Новгород, де вони проповідували. Спочатку здавалося, що в цьому немає жодного сенсу, однак на зборах округу раптом усе стало зрозумілим. Чому б не попросити людей написати на цьому рулоні свої запитання до Бога?

Відразу ж з'явилися цікаві ідеї: можна було б поставити застелені папером столи на Великій Петровській вулиці в Нижньому Новгороді—улюбленому місці недільних прогулянок сімей. На дошці можна було б написати: “Якби ви могли поставити запитання Богові, про що б ви запитали?” Літні сестри могли б приготувати печиво і захопити з собою кілька екземплярів

Люди більше були зацікавлені тим, щоб поставити запитання, ніж спробувати солодощі.

Книги Мормона. Андрій Земсков, радник і керівник місії Верхньої філії в Нижньому Новгороді міг би привезти все це на своєму автомобілі.

Настала неділя, 9 жовтня 2011 року. Прослухавши трансляцію генеральної конференції, брат

Поставити своє головне запитання Богові—ця можливість зупиняла багатьох перед столами, застеленими білим простим папером.

Земсков, сестри, літній місіонер і я прибули на пішохідну вулицю з рулоном паперу, столами, фломастерами, білою дошкою і тарілками з пригощенням.

Дощу не було, аде дув поривчастий вітер. На щастя, стоси з Книгами Мормона утримували папір. Першою до столу підійшла молода жінка, яка написала: “Чому Бог допускає смерть дітей?” Невдовзі біля столу почали зупинятися й інші люди. Четверо старійшин, які служили у місті, також прийшли поспілкуватися з мешканцями міста. Сестра Сілена Іванова з філії, яка підійшла, щоб зробити фотознімок, приєдналася до розмови. Часом невеликі групи людей намагалися відвести своїх зацікавлених друзів від столу. Деякі йшли, а інші залишалися, попросивши друзів зачекати.

Невдовзі люди, які збоку спостерігали за тим, що відбувалося, набралися сміливості й почали підходити ближче, часом просто зацікавлені натовпом. Іноді діти тягнули до столу батьків. Місіонери і члени філії спілкувалися з сім'ями і окремими групами мешканців міста. Люди були чемними і виявляли зацікавленість, коли брали в руки Книгу Мормона. За три години в заході взяло участь 150–200 чоловік.

Сестра Таггарт, вручаючи людям Книгу Мормона, говорила про те, що в ній Господь уже відповів на багато наших запитань.

Було роздано більше 30 примірників Книги Мормона.

Цікаво, що більшість людей приваблювала сама можливість написати запитання душі, а не свіжоспечені солодощі. 79 чоловік поставили свої запитання Богові на папері. Деякі запитували про існування Бога, інші цікавилися, чому у світі стільки зла чи яка з церков істинна. Хтось запитував про Друге пришествя, кінець світу і життя після смерті. Одне із найбільш зворушливих особистих запитань прозвучало так: “Коли моя мама перестане плакати?”

Місіонерам дуже сподобався цей новий і дуже дієвий спосіб спілкування з людьми. А багато росіян змогли отримати правдиву інформацію про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів і поставити запитання, яке їх хвилює. Хтось, можливо, отримав відповідь на нього.

До настання холодів і інші округи Московської Західної місії організували подібні заходи. В Тулі, наприклад, місіонери організували такі зустрічі тричі. Місіонери з нетерпінням чекають на теплі місяці 2012 року, коли вони зможуть знову запропонувати громадянам Росії “поставити своє найважливіше запитання Богові”. ■

Наш фотопроєкт успішно завершено

Марина Лукач, Київський Український кіл, Печерський приход

На кінець 2011 року ми завершили фотопроєкт під назвою “Вічні цінності”, в якому брали участь сестри і брати Печерського і Шевченківського приходів Київського Українського колу.

Він виявився цікавим для всіх його учасників.

В його основу було покладено сюжети на євангельські теми: “Адам і Єва з нащадками”, “Добра новина”, “Піонерам Церкви присвячується”, “Марія та Єлисавета”, “Ревека біля колодязя”, “Десять дів”. Учасники повинні були проілюструвати їх своїми роботами.

Кожна наша зустріч складалася з двох частин: духовної та практичної. Сестри шили чепчики, готували костюми і приносили реквізит. Фотографи встановлювали професійне освітлювальне обладнання і... розпочиналась невеличка вистава. Творчість—це дуже захоплююче! І ось, до Різдва невелика виставка наших робіт була готова. Особливу радість від неї отримали діти.

Цей проєкт, окрім радості творчості й спілкування, ще допоміг згуртувати два приходи, ми отримали унікальний досвід роботи в команді і тепер у нас є невелика виставка наших робіт. Ми будемо раді ділитися цими фотокартинами з іншими приходами на час проведення у них заходів.

Я вдячна Богові за дари й таланти, якими Він так щедро наділив кожного з нас. І коли ми ділимося ними одне з одним, наше життя наповнюється яскравими фарбами вражень і радості. А ми є, “щоб мати радість”. Так сказав Господь. ■

Давайте правильно виховувати наших дітей

Володимир Онішук,
Київський Український кіл,
Харківський приход

Кілька років тому, збираючись в дорогу до Фрайберзького храму (Німеччина), наша сім'я була поглинута підготовкою до подорожі. Єдиний учасник поїздки—наш молодший син Назарій (тоді йому не було ще й чотирьох років) займався своїми справами і зосереджено грав у якусь гру. На мое запитання, чи готується він у дорогу, я почув відповідь: “Я вже готовий. У мене все зібрано. У мене є запитання, на які я хочу отримати відповіді”.

Ми забули про ті запитання, але він не забув. Упродовж усього часу, поки ми збиралися увечері, він по черзі запитував нас: “А як там у храмі? Чи є там Бог? Хто з вас Його бачив?” Ми відповідали щось на зразок: якщо будеш слухняним і не будеш заважати, то отримаєш всі відповіді сам, у храмі. Він запитав: “У храмі?” “У храмі”,—відповів я і забув про це.

Упродовж чотирьох днів нашого перебування у Фрайберзі Назарій був слухняний і чекав. Зазвичай з малими дітьми хтось залишався у готелі, поки всі служили у храмі. У день від'їзду знову почалися

ФОТО МАРИНИ ЛУКАЧ.

Адам і Єва з потомством.

Десять дів.

ФОТО МАРИНИ ЛУКАЧ.

турботи й суєта. Я, вже переодягнувшись у дорожній одяг, з валізами підійшов до автобусу. Обертаюся і помічаю, що у мого молодшого сина на очах сльози і німе запитання: ти ж мені обіцяв, якщо я буду слухняним, то зможу увійти до храму. Я знову переодягнувся, і ми зайшли до храму.

По дорозі додому брати і сестри в автобусі свідчили. Назарій також виступив. Він сказав, що коли з батьком увійшов до храму, то відчув обійми Небесного Батька і почув фразу: “Назарчику, завжди будь слухняним”.

Думаю, що навіть маленьких дітей треба приводити до храму, говорити про нього, розповідати, як він виглядає всередині, які дерева, квіти ростуть навколо нього. І головне—про те, що це освячено і присвячено нашому Господу. Але, в першу чергу, саме наш приклад буде впливати на їхнє виховання. І для мене цей випадок теж був хорошим уроком того, що не можна забувати про свої обіцянки, треба обов’язково виконувати їх і бути уважними.

У грудні 1988 року у Вірменії стався руйнівний землетрус, який забрав життя багатьох людей. В одному з міст під час уроків було зруйновано школу. Вірогідність залишитися живими під уламками була дуже малою і рятувальні роботи було припинено. Але один батько продовжував брати уламок за уламком і відкидати їх убік, тому що колись обіцяв

Сім’я Оніщук.
(в нижньому
ряді: Олена,
Назар,
Володимир;
у верхньому
ряді: Катерина,
Миколай)

своєму синові, який у той час знаходився під уламками, що завжди прийде йому на допомогу, де б той не знаходився. Батько не здавався, і до нього приєдналися інші. Рятувальні роботи було продовжено, і діти були знайдені живими, у тому числі і син того чоловіка, який не переставав вірити в обіцяння батька.

Мене надихнув такий приклад і я пообіцяв своєму старшому синові, що зроблю все можливе з Божою допомогою, аби прийти йому на допомогу, коли йому це буде потрібно. Через рік після того, як старійшина Оніщук поїхав на місію повного дня, в одному з листів ми прочитали: “Батьку, ти мені потрібен. Ти ж обіцяв, що завжди зможеш”.

Я звернувся до Бога і сказав, що мені потрібна його допомога. Відповідь надійшла відразу. Для мене то було позапланове і останнє в моїй професійній кар’єрі

водія відрядження до Санкт-Петербурга. З дозволу президента місії ми зустрілися з сином, я надав йому своє батьківське благословення.

Відповідальність повинна бути стійкою рисою нашого характеру. Цьому потрібно вчити й наших дітей.

У нашій сім’ї на плечі нашої старшої доньки часто лягала найбільша відповідальність. За фахом вона педагог і прекрасно знаходить спільну мову з дітьми на роботі, у приході й удома.

Я дуже люблю своїх дітей і дружину. Я знаю, що наші діти довіряють своїм батькам. Але ще більшу радість мені приносить думка про те, що вони навчені, до Кого завжди можна звертатися по допомогу, за підтримкою в будь-яких ситуаціях, у Кого є сила і можливість завжди прийти на допомогу, Хто ніколи не залишить у біді і Хто любить нас дуже сильно—це наш Небесний Батько. ■

Довіряйте Господу

Євген Передерев, Донецький округ,
Макіївська філія

Того року, коли я охристився, я працював на шахті під землею. Ми працювали за вільним графіком і мені часто доводилося

Євген Передерев.

виходити на роботу в неділю. Коли місіонери приходили до нас додому, вони казали, що нам необхідні благословення, які отримують лише в Суботній день. Я непокоївся через цю ситуацію, але розумів, що не можу залишити свою сім'ю без прибутку, без заробітку, який отримував. З іншого боку,

я знав, що сплачую десятину і в усьому намагаюся виконувати закони і заповіді Бога.

Я довго розмірковував над тим, що мені робити, і нарешті прийняв рішення. У той час я ще не вмів достатньо довіряти Богові й думав, що шахтарю просити про вихідний у неділю немає сенсу. "Мене й слухати не стануть",—думав я. Помолившись, я написав заяву, що залишаю шахту. Таким було моє рішення.

У свій вихідний день я прийшов до керівництва зі своєю заявою. Коли начальник запитав, чому я вирішив звільнитися, я пояснив йому, що вірю в Бога і хочу ходити на недільні богослужіння. Я намагаюся жити за заповідями, і мені необхідно дотримуватися Суботнього дня. Поряд зі мною сидів механік, мій безпосередній начальник, який відразу ж заперечив: "А хто ж буде працювати в неділю?" На мій подив, начальник шахти сказав механіку: "Ти будеш працювати, а йому надай вихідний". Я не очікував такого повороту подій і не міг повірити в те, що відбувається.

Після тієї події я зрозумів, що Бог чинить чудеса малими засобами, і важливо довіряти Богові завжди. Для Нього немає неможливого, і Він готує для нас правильний шлях.

З того часу я працюю лише в будні. ■

Я вірю, що він буде з нами

Старійшина Щербина, Російська Санкт-Петербурзька місія

Місіонерська робота ведеться по всьому світу. І місто Одеса не є винятком. Люди дізнаються про Церкву за різних обставин. Знайомство з місіонерами в нашій сім'ї відбулося в 1996 році. Батько якось підвозив на машині сестер-місіонерок і, почувши англійську мову, поспілкувався з ними їхньою рідною мовою. Сестри запропонували покращити знання мови, запросивши його на зустрічі клубу англійської мови, які проводилися літнім місіонерським подружжям у Церкві в рамках гуманітарного служіння.

Бажання дізнатися більше про Церкву привели його не лише на уроки англійської мови, але і на богослужіння. Невдовзі відбулося перше хрищення, але не батька, а мами. А в 1997 році у 9-річному віці охристився і я. Батько не наважувався приєднатися до нас, однак часто спілкувався з місіонерами. У 2000 році охристилася моя сестра. Вона стала членом Церкви у день свого народження. Для всіх нас, це був особливий день.

Час минав, у житті нашої сім'ї відбувалися хороші зміни, і ми, завдяки виконанню заповідей, отримували щедрі благословення. Батько все це бачив, однак стояв осторонь, повністю втративши бажання розвиватися у цьому напрямку.

Старійшина Щербина.

Життя поступово йшло далі: я навчався у школі, займався спортом, ходив на уроки семінарії та на богослужіння. Після закінчення школи я вступив до університету, закінчив семінарію, став відвідувати заняття інституту релігії і вже професійно займався спортом, граючи у водне поло за збірну області й беручи участь у багатьох змаганнях.

Пізніше я отримав патріарше благословення і був щасливий та вдячний Богові за таку можливість. У ньому було сказано про місію. Виявивши послух, я відправив документи і, закінчивши університет, поїхав до Російської Санкт-Петербурзької місії. В патріаршому благословенні було також сказано про те, що завдяки моему прикладу всі члени сім'ї зможуть охриститися і

вистояти. Попрощавшись перед від'їздом на місію зі своїми рідними, я почав чекати новин з дому, сподіваючись почути про зміну серця мого батька.

Якось, перебуваючи у Центрі підготовки місіонерів, я прокинувся рано-вранці, відчувши спонукання Духа звернутися з листом до батька. Зі сльозами на очах я написав йому про те, як сильно я його люблю і просив подумати про хрищення і необхідність змін у його житті.

Приїхавши до Санкт-Петербурга, я успішно почав служіння, охривши дві людини. Я багато молився про свою сім'ю і після посту за батька мені раптом зателефонував президент місії і призначив термінову зустріч. На ній я дізнався, що мій батько помер. Мені було боляче й важко. Настав час, коли мені потрібно було виявити віру і перевірити силу свого свідчення, довівши вірність Богові. Я прийняв рішення служити далі, вирішив зосередитися на потребах інших людей, а не на своєму болю. Мені дуже захотілося допомагати іншим.

Якось мені спало на думку, що батько, хоча й не став членом Церкви, однак став для нас місіонером, привівши всю сім'ю до Церкви. Я вірю, що його буде винагороджено спасінням, завдяки храмовим таїнствам, які я можу зробити для нього і допомогти йому так само, як він допоміг усім нам. ■

Наша місія продовжується

Надія Видиш, Українська Донецька місія, Маріупольська філія

Мені дуже подобається вірш з Книги Мормона (Алма 29:9): “Я знаю те, що заповів мені Господь, і я пишаюся цим. Я не пишаюся собою, але я пишаюся тим, що Господь заповів мені; так, і тим я пишаюся, що, мабуть, я можу бути знаряддям у руках Бога, щоб привести яку-небудь душу до покаяння; і в цьому моя радість”.

Моє служіння на місії стало величезним благословенням для мене. Набутий досвід допоміг мені переосмислити своє попереднє життя, надав більше впевненості у тому, щоб зрозуміти і виконати свою особисту місію, для якої я народилася. Я намагалася служити Богові й людям, віддаючи всі свої сили, роблячи це так, як робив Господь, коли служив всім нам. Як чудово відчувати Його Дух! Я ще сильніше полюбила Господа за півтора роки свого служіння на місії. Це велике благословення від Небесного Батька—бути знаряддям у його руках для спасіння дітей людських.

Не можу передати словами все, що я відчувала кожного разу, коли голос Духа ніби звав мене туди, де хтось молився про допомогу. Думаю, я ніколи не забуду, як під час однієї з бесід з молодією сімейною парою, коли я свідчила про Дездефа Сміта, сила Духа Святого так огорнула нас, що її відчували всі присутні в кімнаті.

Місія не закінчується в той момент, коли нас відкликають

і ми повертаємося в звичне русло життя. Наше служіння продовжується, і Дух також веде нас до тих людей, яким потрібно почути про відновлену евангелію. І таких людей багато—на роботі, вдома, на вулиці, в поїзді. Всі вони—наші слухачі.

Я знаю всім серцем, що Ісус Христос—мій особистий Спаситель, мій Цар, мій Бог і мій найвірніший Друг. Його евангелія—живе джерело радості і щастя, з якого можна черпати сили для побудови гармонійного життя, сповненого любові. І хоча виконання завітів вимагає від нас вияву відповідальності, саме це й веде нас до щастя. ■

Надія Видиш.

Шлях до нового життя

Старійшина Рейнгард, Російська місія в Ростові-на-Дону

Досліджуючи Священні Писання, ми можемо помітити, що в різні розподіли часів Господь навчає людей за допомогою символів. Людині неважко буде здогадатися, що попереду ліс, якщо на дорожньому знаку зображено дерево. Люди значно спростили своє життя, навчившись використовувати символи і знаки в повсякденному житті. Господь також навчає, використовуючи символи. Один з них—хрищення. І крім того, це—заповідь, яку Бог дав людині, пряма і вузька дорога, яка починається з віри в Ісуса Христа і покаяння.

Про значення хрищення ми дізнаємося з вуст Христа, нашого Спасителя, Який неодноразово повторював: “Коли хто не народиться з води

й Духа, той не може увійти в Царство Боже” (Іван 3:5). І будучи безгрішним, Сам Господь смиренно прийняв хрищення. “Бо так годиться виповнити нам усю правду”, — сказав Ісус Івану (Матвій 3:15), показавши цим найвеличніший приклад послуху й вірності Батькові. Коли Ісус вийшов з води, Дух Божий зійшов на Нього. Дуже важливо, що Спаситель прийшов до Івана Христителя, щоб прийняти хрищення, оскільки той володів священством і владою від Бога та був уповноважений здійснювати цей обряд.

Англійське слово “baptise” (христити) походить від грецького дієслова “baptiso”, що означає “занурювати”. Саме таким чином Іван христив Ісуса, тобто повним зануренням у воду. Сама Земля була занурена у воду за часів Великого потопу, за допомогою якого Бог очистив Землю він нечестя. Хіба це не символічно? Згадаймо також слова апостолів про те, що ті, хто “поховані у хрищенні, у Ньому ви й разом воскресли”

Хрищення Вероніки.

(Колосянам 2:12). Це проста, але в той же час вузька дорога, якою належить пройти, якщо ми хочемо потрапити в царство Боже.

Перший крок на цьому шляху—віра в Ісуса Христа. Не віруючи в Бога, не вірячи, що Він може спасти нас, допомогти нам у цьому житті бути щасливими і бути готовими жити з Ним і нашими сім'ями у вічності, ми не зможемо здобути повноти радості ні зараз, ні після смерті. Ніякі матеріальні речі не можуть принести таку радість, як віра, надія, милосердя, любов, що приходять під час виконання заповідей, послуху законам і таїнствам, що дані нам як дари від наших Небесних Батьків.

Як місіонер повного дня, я маю чудову можливість навчати людей відновленій евангелії, готувати їх до хрищення і христити. Це чудовий час, коли я на власні очі можу бачити, як люди змінюють своє життя, звертаються серцем до Бога, починають радіти простим речам, помічаючи все хороше, що нас оточує. Звичайно ж, цей процес відбувається поступово, і людині необхідно подолати як фізичні, так і духовні перепони.

Я б хотів навести в якості прикладу слова новонаверненої Вероніки, яка описала свій “свіжий” досвід участі в таїнстві хрищення: “До хрищення у мене були деякі сумніви, однак після молитви Святий Дух дав мені зрозуміти, що я ступаю на правильний шлях. За кілька днів до хрищення і безпосередньо у цей день відбулося багато чудес. І тоді я всім серцем зрозуміла, що цього хоче Бог. Той день був незабутнім. Я відчувала зміну свого серця, своє нове народження і початок майбутніх змін. Хрищення дало мені можливість почати життя з чистої сторінки. Для мене хрищення—це дорога в нове життя, можливість прагнути досконалості!”

Завіт, укладений з Господом під час мого хрищення, приніс у моє життя спокій, тепло, надію, які я не проміняв би на будь-які багатства світу. Ця впевненість у обіцяннях Небесного Батька за умови дотримання мною Його заповідей, дає мені віру в те, що за будь-яких обставин Бог завжди поруч, Він любить мене і хоче, щоб я був щасливий. ■

**Старійшина
Рейнгард.**

ФОТО В. НЕЧИПОРОВА.

ФОТО В. НЕЧИПОРОВА.

UKRAINIAN